

ZA SVOBODU

OBĚŽNÍK Č.N.S. V AUSTRÁLII

20.1.1951

Lev Prchala:

J a k t o j e .

Poslední dobou se v tisku množí články o mé osobě, jejichž autoři se buď nepodpisují, nebo kryjí za všelijaké pseudonymy. Články jsou domněle psány v můj prospěch. Popisují mou životní dráhu, ale "okrašlují" ji příhodami, jež se nikdy nestaly. Jakoby někomu záleželo na tom, aby okolo mého jména byly tvořeny legendy a vybudována představa, že se snažím vystupovati jako "Vůdce". Jakoby někdo mne chtěl postavit do role nějakého Hitlera, Mussoliniho a jim podobných diktátorů o nichž se ví, že proti nim byl celý západní svět.

Je těžko vyvracet a rozebírat každý takový článek nebo tvrzení, poukazovati na omyly i nepravdy a posílati opravy redakcím. Potřeboval bych na to tajemníka, jehož nemám. A sám nemám tolik času, abych se tím zabýval. Proto prohlašuji tímto jednou pro vždy, že jsem nikoho nezmocnil, aby mi dělal osobní reklamu, anebo dokonce šířil legendy. Jsem prostý člověk a voják. Syn českého horníka, jehož poctivé jméno jsem se snažil po celý život nésti ve cti. Můj přísný otec a má zbožná, katolická matka vedli mé kroky. Vychovali mne k jednoduchému způsobu života a přesnému plnění povinností. Snažil jsem se vždy - i později jako voják - ze všech sil sloužiti Bohu, vlasti a národu.

Nezabýval jsem se nikdy dříve politikou, ale ve všech situacích jsem se snažil podle svého vnitřního hlasu zaujmouti vždy takové stanovisko, jež by bylo v souhlasu s těmito nejvyššími příkazy: V životě nedal jsem se oslnit úspěchy, ani odradit nezdary. Když jsem v r. 1931 dosáhl bez osobní a politické protekce hodnosti podnáčelníka čs. hlavního štábu, musel jsem z povinnosti řešit otázky mezinárodní politiky a zahraniční situace. Dva roky na to, když se president Masaryk rozhodl svěřit mi náčelnictví hlavního štábu, poznal jsem poprvé dokonale, jaké proudy máti vody naší vnitřní politiky. Měl jsem jiné názory na zahraničně-politické předpoklady zabezpečení ČSR, než které zastávala oficiální čs. zahraniční politika. Proto byla proti mně v Československu vyvolána kampaň, jejíž inspirátor nebyl znám. Neměl jsem žádných tendencí diktatorských a snažil jsem se ochrániti republiku od případných vnitřních otřesů, které by mohly vésti ke katastrofálním důsledkům v době, kdy nepřítel stál před branami. Raději jsem tedy dobrovolně ustoupil.

Vyložil jsem své stanovisko jasně a otevřeně ministru národní obrany Fr. Bradáčovi. Byl jsem přijat ve slyšení presidentem republiky, jemuž jsem svoje rozhodnutí odůvodnil. Před odjezdem do Košic, kamž jsem byl pak jmenován zemským vojenským velitelem, navštívil jsem i tehdejšího zahraničního ministra dr. Beneše, který se tvářil, jako by vůbec nevěděl o útocích, které byly proti mně rozpoutány v pražském tisku a ubezpečoval mne, že sice si velice váží mých vojenských hodnot, ale že musím uznat, že nelze obejíti armádního generála Syrového, který je národním hrdinou a symbolem vůdcovské postavy. Řekl jsem, že má osoba není v cestě, domnívá-li se, že národ potřebuje generála Syrového jako vojenského vůdce.

Konal jsem pak věrně své povinnosti na východě republiky až do září 1938, kdy jsem se stal velitelem 4 armády v Brně s úkolem obrany jižních hranic Českých zemí. Když jsem se dozvěděl o godesberském plánu, odjel jsem ihned do Prahy, abych se pokusil zmařiti kapitulaci. Dostavil jsem se 21. září 1938 na Hrad, kde mne přijal tehdejší president dr. Beneš za přítomnosti náčelníka hl. št. gen. Krejčího a generálů Husárka, Luži, B. Fialy a S. Bláhy. Po presidentově výkladu o "zoufalé situaci republiky a zradě spojenců" jsem navrhl radikální kroky k zabezpečení státu. Beneš, úplně zdrcený, nedbal. Pozval nás k velké mapě, rozprostřené na stole u okna a ukazoval, že odstoupení území - požadované Hitlerem - přece nic neznamena. Že zůstaneme samostatní i když je odevzdáme, že budeme svobodným národem, sami mezi sebou a že si usporádáme život podle vlastního přání. Když jsem mu vzrušeně odporoval a řekl, že - odevzdají-li se pevnosti - bude za 6 měsíců dělat Hitler u nás i vnitřní politiku, řekl dr.

E. Beneš, že stejně budou revoluce v Evropě a my že se z toho zase dostaneme - bez boje. Ostatní generálové po celý čas mlčeli. A tak jsem právem mohl skončit zápis o tomto dni ve svém deníku slovy: "Nikdo, zdá se mi, nechce čestně zemřít."

Nemohl jsem obrátit kola osudu sám a sám! Přesto vždy jsem jednal tak, jak mi rozkazovala vojenská čest. Odešel jsem na jaře 1939 do Polska a snažil se dosíci povolení k organizaci dobrovolnických oddílů k boji, jež jsem předvídal. Počal jsem je tvořit, jakmile prezident a vláda Republiky Polské s tím vyslovili souhlas a uznali nás za Spojence. Po konci polského odporu, jenž byl uspišen nepřátelskou intervencí SSSR, jsem chtěl pokračovat v branné službě ve Francii a později i v Anglii. Nesnažil jsem se státi "Vůdcem". Ani vojenským, ani politickým.

Dr. Eduard Beneš, jenž měl osobní ctizádnostivost, mně docela cizí, začal se o své újmě vydávati v Londýně za presidenta Republiky - ač v říjnu 1938 se této funkce pravoplatně a dobrovolně vzdal - a opět zastávat úřad vrchního velitele armády. Nezabýval jsem se ani tehdy politikou, ač jsem již za pobytu ve Varšavě byl v osobním styku s poslancem Národního shromáždění Františkem Schwarzem a třeba i později v Paříži jsem se sympatiemi sledoval činnost Národní rady pařížské, v níž spolu se Schwarzem byli i jiní čestí opoziční politikové, redaktor Ležák-Borin a dr. Karel Locher.

Byl jsem hluboce pobouřen, když jsem se dozvěděl, že tito mužové byli po příjezdu do Anglie na udání z kruhu dr. Beneše uvrženi do vězení a me sympatie k nim vzrostly, když jsem slyšel, že i z vězení se ohradili v červenci 1940 proti uznání t. zv. Československého národního výboru za vládu Československé republiky. Bylo mně také jasno, že se dr. Benešovi neprávem podařilo uchvátit diktátorskou moc a že on se stal vůdcem! Mých služeb v armádě si dr. Beneš nepřál. Trebaže jsem byl armádním generálem s bezvadnou vojenskou minulostí a kvalifikací, nemohl jsem za války z viny dr. Beneše konati činnou službu ani ve Francii, ani v Anglii. Jako voják jsem byl odsouzen k trapné nečinnosti, odkázan pouze na zaopatřovací požitky, které mně vyplácela armádní pokladna na pokyn z britských kruhů.

Přesto orgány londýnské čs. vlády několikrát v letech 1940-41 na mne zaútočily a to i veřejně v tisku. Beneš a jeho okolí zřejmě nemohli zapomenout na mé nekompromisní stanovisko proti kapitulaci ČSR v září 1938 i na to, že jsem vyhlásil branný odboj proti německým nacistům v Polsku v r. 1939. Útoky vyvrcholily úvodníkem E. Beneše v londýnském týdeníku "Čechoslovák" k Novému roku 1942. Požádal jsem redakci doporučeným dopisem o odvolání výroků, kterými mně bylo utrháno na cti. "Čechoslovák" neodvolal! Podal jsem proto na něj žalobu a spor jsem před královským anglickým soudem vyhrál!

V téže době jsem se pokusil nabídnout své služby jiným Spojeneckým armádám, nechtěje pasivně přihlížet gigantickému zápasu proti utlačovatelům českého národa. Všude však působil proti mně vliv londýnské vlády dr. Beneše. Nejlépe to bylo viděti z listu generála de Gaulle, jimž zdvořile zamítá mou přihlášku do Svobodného francouzského vojska a uvádí, že šetřením u dr. Beneše bylo zjištěno, že mé přijetí do francouzských služeb by mohlo vyvolati námitky. Necítil jsem se poté již nijak vázán závazkem doma obvyklým, že se voják nesmí účastnit politického života. Viděl jsem naopak, že národní věc by byla ohrožena, kdybych se politiky stranil.

Koncem roku 1942 založili někteří býv. členové pařížské Národní rady politickou organizaci v Londýně, zvanou Česká národní jednota a zvolili mne jejím předsedou. Byl jsem počtěn tímto projevem důvěry a přijal jsem tuto funkci. Bylo mně daleko, abych vystupoval jako nějaký vůdce. Nebyl jsem jim a nechtěl jsem jim býti. Všichni tři hlavní činnovníci ČNJ - já jako předseda, dr. Karel Locher jako místopředseda, a red. Vladimír Ležák-Borin jako politický jednatel a tajemník - jsme pracovali svorně pospolu, abychom uplatnili nový český politický program, vyhlášený Českou národní jednotou v Londýně.

Poučení zkušenostmi z let 1918-1938 jsme především uznali, že se musíme postaviti proti falešnému učení o "československém" národě. Uznali jsme, že nejen nelze slovenskému národu vnucovati koncepci centralistické Československé republiky, nýbrž že nutno bez váhání uznati jeho právo na sebeurčení. Vyslovili jsme se pro obnovu Českého státu a současně vyhlásili zásadu o nejužším spojení Čechů se Slováky i Poláky v Středoevropské federaci. Současně jsme prohlásili, že Český stát nesmí za žádných okolností upadnouti do područí SSSR. Hlavní důraz však jsme položili na mravnost a spravedlnost, o níž jsme prohlásili, že se musí stát vedoucími zásadami v našem budoucím politickém životě. Navzdory překážkám, jež nám stavěla v cestu nepřítel doby, vytrvali

jsme v propagaci tohoto programu. Důkazem toho je Otevřený list A. Edenovi, státnímu tajemníku Jeho Britského Veličenstva pro věci zahraniční, daný v lednu 1944, kterým byla "Smlouva mezi SSSR a ČSR," podepsaná v Moskvě dne 12. prosince 1943, prohlášena za neplatnou a pro český národ nezávaznou.

Dne 14. dubna 1945 vzniklo z České národní jednoty a několika nových členů nezávislé politické těleso, zvané Český národní výbor v Londýně. Zakladatelé prohlásili tento výbor za strážce, obhájce a zástupce zájmů národa českého. Ani nyní jsem se ovšem nepovažoval za žádného "Vůdce." Bylo pro mně ctí, že jsem byl svobodně zvolen předsedou ČNV. A tak je tomu dodnes. Neosobuji si ani nyní vůdcovských nebo diktátorských přívlastků, pracuji ruku v ruce s jinými funkcionáři a členy ČNV i sdružených v něm organizací. Všechny nás poutají přátelské svazky a společné povinnosti. V Českém národním výboru není "Vůdce a jeho spolupracovníci," nýbrž svobodní a rovnocenní političtí mluvčí doma umlčeného národa, jimž mám čest demokraticky předsedat.

Jsem z hloubi duše přesvědčen, že svoboda je především založena na úctě jednoho člověka k druhému. Proto považuji demokracii za nejvhodnější politický systém. Ovšem takovou demokracii, která je domovem ve Francii, v Anglii a ve Spojených státech severoamerických. Demokracii založenou na zásadách západní křesťanské civilizace. Jen taková demokracie umožní nejdokonalejší rozvoj národních sil ve všech společenských třídách i vrstvách a zaručí všem spravedlivou odměnu za poctivou práci. Jako přesvědčený stoupenec federalní myšlenky jsem však i proti jakékoli nedemokratické, vůdcovské a diktátorské nadvládě jednoho národa nad jiným. Za tyto myšlenky budu se bit až do konce bez rozdílu, zda stojím na předním místě, nebo v řadách prostých bojovníků.

Lev Prchala.

(Vyňato z listu Českého národního výboru v Londýně, ČESKÝ BOJ, číslo 12, I. r.)

: : :

MOSKVA ROZKÁZALA ZAVRAŽDIT PRCHALU - Anglický nedělník SUNDAY GRAPHIC přináší dne 8. 10. 50 zprávu s nadpisem "Naděje Čechů na osvobození" v které praví: "Polovina obyvatelstva ČSR podporuje svého odbojového vedoucího gen. Lva Prchalu v jeho úsilí osvobodit národ z komunistického diktátorství. Toto bylo hlášeno sovětskou tajnou službou a potvrzeno českými uprchlíky v Londýně. Moskva rozkázala, že Češi musí před lidovým soudem odsoudit gen. Prchalu a jeho spolupracovníky a oběsit je." Sunday Graphic končí zprávu oznámením, že "Shadow Army", utvořená gen. Prchalou a jeho přáteli, bude brzy přichystána k boji v síle tří divisi.

RIPKA A K. H. FRANK - Hans Schütz, poslanec Něm. spolk. republiky a delegát v "Evropské radě" ve Strassburgu prohlásil při zasedání Evropské rady v září m. r.: "Nalézám nepochopitelným, že by na zasedání evropského hnutí měl být přítomen právě Dr. H. Ripka. Tento Ripka, který je jedním z hlavních původců vyhnání sudet. Němců. Ripka nemůže být účasten jako representant národa v hnutí, které si vzalo za cíl sjednocení Evropy a dorozumění se národů. Ripkovo jmenování by bylo právě totéž jako kdyby sudet. Němci učinili svým zástupcem a mluvčím v hnutí evropských národů pověstného Karl Hermanna Franka!" (Dr. H. Ripka, obdivovatel SSSR se snažil dostat se na strassburgské zasedání alespoň jako - žurnalista!)

ČEŠI A SUDET. NĚMCI V CAUX - Světoznámé "Hnutí morální obrody" (Moralische Aufrüstung) k němuž se hlásí mnoho předních politiků, státníků a hospodářských činitelů všech zemi Západu, konalo v září m. r. ve švýcarském Caux světovou konferenci. Při této příležitosti bylo dne 24. 9. 50 uspořádáno v sálech paláce Hnutí morální obrody slavnostní shromáždění, jehož se zúčastnilo 1600 osob v zastoupení 21 národů, aby vyslechy projev gen. Lva Prchaly (za Český národní výbor v Londýně) a dr. W. Turnwalda (za Pracovní pospolitost k hájení sedet. něm. zájmů) o dohodě mezi Čechy a sudet. Němci. Generál Prchala ve svém projevu zdůraznil, že podepsaná dohoda odpovídá duchu ušlechtilých křesťanských zásad Hnutí morální obrody a rozebral v tomto směru jednotlivé body dohody. Dr. W. Turnwald nazval tuto dohodu revolučním aktem nového pořádku mezi národy ve střední Evropě. - Všichni přítomní vyslechlí oba projevy s neobyčejným zájmem a když si gen. L. Prchala a dr. W. Turnwaldem podali před tímto světovým forem ruce, povstali všichni přítomní na znamení spontánního souhlasu a připojení se k tomuto historickému dílu - ke sblížení a smíření se všech národů, k němuž byl ve střední Evropě položen základní kámen právě dohodou podepsanou 4. 8. 1950. (-rd)

George Orwell: Nineteen eighty-four. /ROK 1984/ Autor popisuje život v roce 1984, zmocní-li se nadvlády nad světem všemocná STRANA slibující v stálém plánování, pětiletkách a nadplánech blahobyt všemu lidstvu. Člověk se stal otrokem nesčetných policejních předpisů řídících způsob života na celém světě ovládaným jedinou STRANOU s těmito ministerstvy: Min.míru (zabývající se válkou; min.lásky (s centrálním úřadem obávané "Thought Police"- policie střežící myšlenky); min.hojnosti(řídící stálý nedostatek); min.pravdy(propagandy).

G.Orwell na jednom místě píše: Byl jasný studený dubnový den.Hodiny odbíjely třináctou.Winston Smith s bradkou přitisknutou k hrudi, ve snaze utéci před ostrým větrem, proklouzl rychle skleněnými dveřmi Mansions jednotného činžáku (Viktoria Mansions), ale ne dost rychle, aby nezabránil vlně prachu, který s nim vnikl do budovy.

Síň zapáchala vařeným zelím a starými hadry.Na zdi byl připevněn příliš veliký plakat - tvář muže asi pětáctýřicetiletého s mohutným černým vousem a s ostrými rysy. Winston vystupoval po schodisti.Nemělo smyslu pokoušet se o zdviž.Stejně nefungovala ani za lepších časů a nyní byl proud vypnut během dne úplně. Bylo to v rámci hospodářského plánu, který byl přípravou pro TÝDEN NENÁVISTI... Jeho byt se nacházel v sedmém poschodí.... V každém poschodí na proti zdviži civěla se stěny obrovská tvář s velkým nápisem VELKÝ BRATR TĚ POZORUJE. V bytě se rozléhal nasládlý hlas, čtoucí seznam cifer nutných k výrobě surové litiny.Zvuk vycházel z podlouhlé kovové desky, podobné vypuklému zrc dlu.Winston otočil vypínačem, hlas se ztišil, ale stále byl zřetelný.Tento přístroj - TELESCREEN - nemohl být vypnut.Winston, oděný v modré kombinése - stejnkroji STRANY; která zdůrazňovala jeho drobnou, křehkou a vyhublou postavu, přikročil k oknu. Za okení tabulí vše vyhlíželo pochmurně.... Za Winstonovými zády se ozýval stále hlas telescreenu o výrobě surové litiny a o překročení devátého tříletého plánu.Telecsreen vysílal a přijímal současně.Kdyby Winston vydal jakýkoliv zvuk, silnější nežli tiché zašeptání, mohl byti zachycen.Ba, dokonce pokud se nacházel v okruhu působnosti přístroje, mohl byti viděn a slyšen v centrále Thought Police - policie střežící myšlenky. Bylo nepravdepodobné, že lidé byli hlídáni stále.V každém případě si však vás mohli zapojiti v kterékoli době - podle přání. Žil jsi ze zvyku, který se stal instinktem, ve vědomí, že každý pohyb, neděje-li se ve tmě, může byti ověřován...

(-hard-Klein)

....

Dr.RIPKA LITUJE....Tak dlouho kolaboroval dr.Hubert Ripka s bolševismem, až ho bolševici odkopli.A pak náhle pan Ripka objevil, že byl vlastně proti komunismu.Na to se ruče octl v Paříži a v Londýně, aby ohlásil přátelům na západě, že od teďka zas bude hrdinně potírat bolševismus a podporovat demokracii.Aby však na boji něco vydělal, napsal promptně knihu o pražském převratu na kterou obratem sehnal br.nakladatele v Paříži a v Londýně.Nespokojil se však jen líčením svých hrdinných činů, nýbrž považoval za vhodné otřít se i o gen.Prchalu.Tak to činili Benešovci vždy, ale překvapilo, že se Ripka, takový chytrý člověk, nepoučil z dřívějšíka, že si nemůže v Anglii dovolit někomu beztrestně utrat na cti.Zde je totiž možno žalovati nejen pisatele, nýbrž i nakladatele a tiskaře, takže, má-li žalobce pravdu a přesvědčí o tom královského soudce, žalování neuniknou.I kdyby slovutný spisovatel neměl ničeho, najde se vždy nakladatel nebo tiskárna, kteří zaplatí. Dr.Ripka opakoval v knize "Czechoslovakia enslaved" mnohokrát vyvrácenou lež, kterou šíří bolševici a jejich kolaboranti z Národní Fronty, že gen.Prchala opustil jednotku českých a slovenských dobrovolníků, které velel v Polsku na počátku II.světové války.

Gen.Prchala žaloval.Když se právní zástupce dr.Ripky přesvědčil, že žalobce má pravdu, dal se na rychlý ústup.V prohlášení, které bylo veřejně přečteno před Nejvyšším soudem v Londýně dne 27.července 1950, bylo konstatováno, že tvrzení obsažená v Ripkově knize, jsou naprosto nepravdivá a slíbeno, že budou z knihy odstraněna.Právní zástupce dr.Ripky a spol.výslovně uznal, že jeho klienti se dopustili těžkého utrhaní na cti vůči gen.Prchalovi, vyjádřil jménem žalovaných plné a upřimné politování a odvolal bez jakékoliv výhrady všechna obvinění, jež by se mohla dotknouti cti gen.Prchaly.Dále uznal povinnost zaplatiti náhradu i útraty sporu a prohlásil, že si velmi cení velkodušného postupu gen.Prchaly, který se spokojil s veřejným odvoláním a netrval na dalším projednávání sporu, který by býval způsobil dr.Ripkovi a spol.ještě další značné útraty. Ano, jen spravedliví a nezávislí soudci dopomáhají pravdě k vítězství.Budeme je mít jednou i u nas doma!

ZA SVOBODU 20. I. 1951 (5)

FEDERÁLNÍ VÝBOR USTAVEN. Dne 15. 12. 1950 byl v Bonnu nad Rýnem ustaven Česko-Sudetoněmecký Federální výbor. S naší strany jsou v presidiu FV gen. L. Prchala, V. Ležák-Borin, dr. Karel Locher. Sudet. Němce reprezentuje dr. L. Lodgman, posl. R. Reitzner a posl. H. Schuetz. Zpráva o ustavení FV byla tehož večera rozšířena světovými tiskovými kanceláři, druhého dne hlášena evropskými rozhlasovými stanicemi a opakována v českém vysílání BBC London.

PRVNÍ PRACOVNÍ SCHŮZE FV (Federalního výboru) se konala 20. 12. 1950 v Bonnu. Přítomně uvítal nejstarší člen FV dr. Lodgman, který v českém proslovu zdůraznil, že poprvé po dlouhé době Češi a Němci z prostoru Čech, Moravy a Slezska zasedli k práci za lepší budoucnost ve společné vlasti, v níž čekají miliony na osvobození. Gen. Prchala poděkoval dr. Lodgmanovi česky a německy. Zasedání projednalo a schválilo Deklaraci FV.

BONNSKÁ DEKLARACE I. Česko-Sudetoněmecký federální výbor trvá na zásadách Atlantické charty, podepsané Spojenci r. 1941. Touto chartou bylo každému národu zaručeno právo zvolit svobodně svou vládu a uplatnit právo na sebeurčení. Ve jménu těchto zásad byly vyzvány všechny národy k boji proti totalitnímu útisku. Později - v rozporu s těmito zásadami - byly dohodami v Jaltě a Postupimi vydány národy za Železnou oponou novému a mnohem horšímu totalitnímu útisku. Boj o uplatnění práva a svobody je tedy zápasem o uskutečnění zásad Atlantické charty. Jsme přesvědčeni, že osvobození těchto národů nesmí být spojeno s obnovou předválečného stavu, který se definitivně zhroutil pod prvými nárazy v letech 1938-41. Trváme, že dozrály již podmínky k novému uspořádání Evropy, jehož zakladem musí být svoboda a nezávislost každého národa v jeho narodopisných hranicích. Stejně je na čase, aby byla uskutečněna federální zásada, jež by měla vyvrcholit Federální unií evropských národů. Podle zásad Atlantické charty prohlašujeme, že nikdo není oprávněn mluvit jménem a v zastoupení Československa, protože to byl a je stát několika národů, z nichž každý má právo mluvit jen za sebe. Jako čeští a sudetskoněmečtí demokraté, kteří těžce trpěli za dlouhých let narodnostních zápasů, uznáváme navzájem právo obou našich národů na sebeurčení. Proto jsme se rozhodli k prvému činu, abychom vytvořili lepší podmínky příštího soužití obou národů v Čechách, na Moravě a Slezsku. Současně jsme se usmekali vejít ve styk se všemi mezinárodními organizacemi, jichž cílem je federální organizace Evropy. Bez svobody všech evropských národů nemůže být svobody v Evropě! Bez Fed. unie evropských národů není bezpečná svoboda žádného národa! Svobodu a Jednotu!

II. Česko-Sudetskoněmecký federální výbor se usnesl:

1. Informovati krajany doma i v zahraničí, jakož i světovou veřejnost o svém programu a činnosti.
2. Zorganizovati krajany v cizině, aby se zúčastnili boje proti útisku a připravovali návrat vyhoštěných a v exilu žijících Sudetských Němců i Čechů.
3. Mravně podporovati lid v Čechách, na Moravě a Slezsku v jeho odporu proti útisku pražského režimu a posilovati naději na osvobození.

Za tím účelem se zřizuje sekretariát Česko-Sudetskoněmeckého federálního výboru v Bonnu - Londýně a tvoří se pracovní výbory.

V Bonnu, dne 20. prosince 1950.

Česko-Sudetskoněmecký fed. výbor.

TISKOVÁ KONFERENCE Po I. pracovní schůzi FV se konala v Bonnu tisková konference, které se zúčastnili členové FV a zástupci tisku. Bylo přítomno 70 novinářů, zastupujících německý a světový tisk.

VÝBORY (REFERÁTY) FV: Federalnímu výboru stojí v čele gen. L. Prchala a dr. Lodgman jako rovnoprávní předsedové FV, kteří se budou střídát ve výkonu služby. Tajemníky byli zvoleni R. Storch a Vl. Pekelský. Usneseno zřídit prozatím čtyři pracovní referáty: informační, pro studium federálních konstitučních otázek a návrhů (čeští předsedové s sudetskoněmeckými náměstky) a zahraniční, finanční (sudet. něm. předsedové s českými náměstky). Adresa londýnského sekretariátu: The Czech-Sudetengerman Federal Committee, 25 Rosedew Rd., London W 6.

::::

SVOBODNÝ ZITŘEK ?

1938 - 1948 - 19 ??

ONI: Za Benešem svorně 'dem,
svobodu všem přinesem!

JÁ: To jste doma slibovali taky
a dnes - jsou tam koncentráky!

"Zachovejte klid a rozvahu"!

K tomu nejdennkrát našli odvahu
rádi by vůdci 3. odboje,
co dvakrát už vzdali se bez boje.

The Czech - Sudeten German Agreement

Concluded in Munich on 4th August, 1950

The Czech Lands (Bohemia, Moravia and Silesia) known from the Middle Ages as the Kingdom of Bohemia, have comprised a binational state ^{inhabited} by Czechs, with 70 per cent of the population, and Sudeten Germans, with 30 per cent of the population. For the last hundred years there has been a national struggle between these two nations, which by reason of both historic and economic conditions were predestined to live together in the closest collaboration. By virtue of their antagonism, these two nations became a shuttlecock for foreign imperialists. The Sudeten Germans became a tool of Prussian Pan-Germanism and the Czechs a tool of Russian Pan-Slavism. In 1938, Hitler exploited the Sudeten German problem for his own ends a solution of this problem was arrived at in Munich - without the Czechs. In 1945, Stalin exploited the problem for his ends and a solution was arrived at in Potsdam - without the Sudeten Germans. This is a classic example of the way in which national struggle is disastrous to the interests of the struggling nations and demonstrates that chauvinism is the greatest enemy of nations.

Between the Munich agreement of 1938 and the Potsdam agreement of 1945, there flowed a vast sea of human blood and brutality and crimes, which reached their zenith after the Potsdam decision by which the Sudeten Germans were expelled from their motherland. The most ardent advocates of this barbarous decision were the National Socialist Party of the late Dr. E. Benes, and the leaders of the Czech Social Democrat and Peoples' Catholic Party, all of the members of the Communist-dominated National Front.

Today there are in exile not only the whole of the Sudeten German nation but also the upper strata of the Czech nation. The sole victor in the national struggle between the Sudeten Germans and the Czechs is - the Moscow imperialists, who have turned the Czechs Lands into a province of Soviet Russia. Realising this fact, the leaders of the aforesaid nations have in exile in Munich concluded an agreement. This time the decision has been arrived at mutually and without assistance from any foreign power.

On the Czech side, the agreement was signed by General Lev Prchala, a man who fought in the first world war, as a commanding officer of the Czech Legion in Russia, for the independence of his nation and the establishment of Czechoslovakia. On the Sudeten German side, the agreement was signed by Dr. Rudolph Logdman, who has never recognised the Czechoslovakia in which the Sudeten Germans were incorporated without being consulted by anybody in 1919. These two men, with the approval of their respective national organisation agreed to finish for ever the struggle between Sudeten Germans and Czechs and henceforth to live together as equal partners, each recognising the right of the other to self-determination.

This agreement is of historic importance, not only for Czechs and Sudeten Germans but also for the whole Europe. The agreement shows that there is no longer room for national selfishness and false pride between the nations of Europe. The whole of the past must be buried in order that the future may be won. All petty interests must be subordinated to European unity. Either the nations of Europe will unite voluntarily or they will all be united by Moscow and brought beneath her yoke. There is no alternative. The Czech-Sudeten German Agreement of 4th August 1950 shows the way which the nations of Europe must tread to avoid Soviet Russian slavery.

: : :

SOUHLASÍTE-LI S NÁMI, PROPAGUJTE NÁŠ LIST; STAŇTE SE ČLENY ČES. NÁR. SKUPINY!

Vyžádejte si tyto časopisy: ČESKÝ BOJ, list ČNV v Londýně, BOHEMIA, list ČNS v Německu, ZÁPAS O ŽITĚK, list ČKHS, PRAVDA, list Svazu práce, LISTY ZE ŠPÁNĚLSKA, vydáváno v Madridě; STUDENT AND TIME, list Svobodné čes. mládeže; PROBLÉMY DNEŠKA, č. 1. Ústava z 9. 5. 1948 (kritika), č. 2. Česko-německý problém.

=====
ZA SVOBODU (20. I. 1951) - Informační list České Národní Skupiny v Sydney vydávaný pro členy a příznivce. Expeduje tajemník ČNS: V. Cvrk, 9 Argyle Place, Sydney (NSW). ZA SVOBODU - FOR FREEDOM - Information bulletin of Czech National Group. Issued nonperiodically for members only. (Not for sale).